

יוסף חריש ואשתו יהודית חסרת-ישע

חריש נשמע מופתע לגמרי נוכח האשמה זו, ושיחור את גירסתו — ביום השני, ה'7 בדצמבר, פורסם בקונו"ש שראובן שחייב המישפטי החליט, סוף-סוף, אחרי בריקה בת שנתיים, בעניין תיק אלבין, וזאת על דעת כל הפרקליטים במישרו. הידיעה היתה מוטעית. האמת היא שחריש החליט בניגוד לדעת הפרקליטים.

נוצרה דיסיאפורמציה, והפרקליטים חוייבו להגיב ולתקן את המעוות.

חריש מכחיש בכל לשון של הכחשה שהיתה לו יד ורגל בפירסום ברדיו. מקורביו מעלים את

האמת היא שהמונח "הרלפה" אינו נכון ב"מיקרה זה. מכיוון שהוחלט בפרקליטות המדינה לפרסם החלטה על כל הנוגעים-ברבר בחדר, ולא להפריד בין אחד לשני, ואילו החלטה בעניינו של גדות כבר ניתנה, החליט חריש שלא להתעלל בגדות ולהביא לידיעתו שהוא לא יועמד לדין. היה קשה לו להעביר את הדבר בדרך דיסקרטית. השיקול שהינחה אותו היה אנושי. אך אפשר לה"בין גם את טענתו של גדות, שצדק לא צריך רק להיעשות, אלא גם להיראות. חריש חש פגוע על שדבר נודע, ופגוע שבטעמים על שהאשם בפט-

גמר אשתו!"

כמה מאשימים את חריש בפרשת-אלבין? ● **טענה מס' 1:** ננקטה סחבת בטיפול בתיק, שגרמה עינוי-דין לשני חברי-הכנסת והעיי-תונאים.

כמי שריכזה עם רייסר וגדות במשך חודשים אלה, וכמי שהמטירה שאלות רבות על חריש בעניין זה, אני יכולה להעיד שהצר של חריש טרם נשמע. רק לפני שבוע-שבועיים הסתיימו הדי-קירות בנוגע לעניינו של מיכה רייסר. במשך חודשים היחוד התיק למיטרה, לצורך השלמת פרטים, הושב לפרקליטות, וחוזר-חלילה.

חריש עצמו אינו חש שעיכב את התיק. בשיחה פרטית אמר השבוע: "אני לא חושב שהיתה סחבת בתיק. לא זיזתי את הטיפול בו, ולא האטתי.

טיפולי כפי שהבנתי". כשנשאל, האם הופעלו עליו לחצים כלשהם מצד הנוגעים ברבר, השיב בשלילה גמורה.

חריש יכול להסביר בנקל את העיכוב האחרון שחל בהחלטתו. משתם ונשלם השימוע של גדות והתגבשה החלטה בעניינו, קיבל חריש פיתאום מיכתב כהול מגד שטרן, העובד עם אמנון גול-דנברג, פרקליטם של גדות ורייסר. שטרן ביקש מחריש לדחות את מתן החלטה בעניין מרשיו עד שישב גולדנברג מחו"ל, וימצא טיעונים

ממהר מלישכתו בירושלים לבית-החולים, שם היתה מאושפזת אשתו, ובחזרה.

באחר הערבים, לפני כמה שבועות, עת הותקף במיוחד בתיקשורת בעניין הסחבת שננקטה ב"פרשת-אלבין, אמר לוי: "עלי זה כבר לא משפיע. אבל את יהודית זה גמר! אחרת אין כל הסבר איך זה קרה לה!"

חריש סיפר שאשתו התקשתה להתמודד עם הביקורת החריפה עליו, מאז שנכנס ללישכת היו"ע המישפטי לממשלה.

אכן, באירוע חברתי שבו נכחו השניים לפני כמה חודשים, נראתה יהודית חריש מוטרדת ופי-גועה אף יותר מבעלה, מהצורה שבה הוא התקבל עליידי התיקשורת, ואף התלוננה על כך באוזניו.

חריש התקשה מאז להשיב על שאלותיו בפי-רשת-אלבין. הוא נשמע שבור, עייף, מיואש. הוא סיפר לי שעבר עליו סוף-שבוע מועז, כאשר בפעם הראשונה הורשה להביא את אשתו לביקור-בית. הוא היה מוועז מחוסרהישע של אשתו, מהצורך שלה להיות תלויה בו. הוא סיפר אז, כרגישות נדיה, כיצד חש כלפיה, כשהיה צריך להעבירה מהכיסא למיטה — וההיפך.

מה שיועז אותו יותר מכל היה מודעותה של יהודית למה שקורה אותה. הוא תיאר לעצמו את

יוסף חריש גילה לדפנה ברק: יום אחרי השימוע של גדות לקתה אשתו של חריש באירוע מוחי, והיא משותקת עד היום

ההשערה שהפירסום המוטעה נועד, אולי, לגרום אחריו תיקון קולני, כפי שאכן היה.

מקורביו של חריש מוסיפים שהפרקליטים ה"נגדו לתוכן החלטתו של חריש, אך לא ליכותו ולחובתו להחליט בלעדיה. הוסכם שהחלטה מסוג זה צריך היועץ המישפטי לקבל בעצמו. אחרי שהובאו בפניו כל הנתונים, החלטתו היא בלע-דיה.

חריש התייעץ עם הפרקליטות לגבי הנוסח הסופי של החלטתו, והעביר לרשותם עותק לפני הפירסום.

פרקליטה-המדינה יונה בלטמן והפרקליטה ליה-לביאון ראו את העותק כמו עיניהם, אם כי לא ברור אם העבירו אותה לעמיתיהם לעיון.

● **טענה מס' 4:** תוכן החלטתו — אי-העמדתם של הח"כים ואנשי-התיקשורת לדין.

הגדיל להתבטא יצחק זמיר, קודמו של חריש בתפקיד, שתמה כיצד קם אדם כבוקר בהיר אחד ומוצא בחשבונו סכומי-כסף מפתיעים כאלה.

חריש חש שהמבקרים לא התעמקו בנוסח הדי-לטתו, אלא רק בשורה התחתונה. בשיחות פרטיות לא הגן השבוע כלל על הנוגעים ברבר, כי אם על עצם החלטתו. "אני בטוח ומשוכנע בצידקתי", אמר. "לא שאני בטוח ומשוכנע בצידקתם (של הח"כים והעיתונאים), אבל אני משוכנע בציד-קתי, ונימוקי מפורטים עד למילה האחרונה!" אילו עיני הכל בנוסח החלטתו, היו מוצאים שדעתו ודעת זמיר חופפות, בנוסח הבדיחה: "זה כשר, אבל זה מסריח..."

חריש נשמע השבוע נעלב, עייף ומאוכזב. הוא כבר אחרי הכעס הגדול. בעוד כמה ימים תישכח פרשת-אלבין, יחלוף הזעם, חריש יישאר מטופל באשתו, יכאב את כאביה ויתכונן למכה הבאה.

בסוף-השבוע רצה אברהם שריר, שרהמיש-פטים, לצאת פומבית להגנת חריש. הוא ביקש להופיע בטלוויזיה ול"הוקיע את הפסטיבל!" כי דברי מקור בכיר במישרד-המישפטיים.

חריש התנגד. רק זה היה חסר לו! בתחילת השבוע התגרב גם אחד מגיבורי פר-שת-אלבין לצאת להגנתו של היועץ המישפטי המותקף.

חריש נבהל.

פסנתרית או בהרלפה משיקולים אינטרסנטיים.

על-פי חריש, לא היה הכרל מהותי בין מעמדם של רייסר וגדות בשעה שהוכנסו האופציות על-ידי אלבין לחשבונות-הבנק שלהם. אומנם, רייסר כיהן כבר או כחבר-כנסת, ואילו גדות עדיין לא, אולם חריש לא מצא הכרל מהותי בין חובותיו של איש-ציבור שהוא חבר-כנסת, לבין איש-ציבור שאינו נמנה עם נבחריה-העם.

● **טענה מס' 3:** מאשימים את חריש, שקי-בל את החלטתו בניגוד לדעת הפרקליטים במיש-רדו, ושמידע שונה הודלף מטעמו לתיקשורת.

נוספים בעניינו של רייסר. חריש הסביר לי אז שמכיוון שהמדובר בגור-רלות של אנשים, הוא נעתר לבקשה. אחר-כך עוד ספג ביקורת על עינוי-הדין שהוא גורם לחברי-הכנסת והעיתונאים.

● **טענה מס' 2:** נחוגים האוהבים לכנות עצמם "זרעי דבר" נשלחו חייבי-ביקורת לעבר חריש על שהרליף, כביכול, לגדות שאין הוא עומד להמליץ להעמירו לדין, לפני הודעתו ה"רשמית".

חריש ועם במיוחד על האשמה זאת, וחש פגוע על לא-עוול בכפו.

תחושת חוסר-האונים שהיא חשה בוודאי, אחרי שהיתה רגילה להיות פעילה, וניהלה קאריירה עצמאית משלה.

הטענות והתשובות

● **יום, בשש-שאלים** את חריש לשלומה של אשתו, הוא מספר שאין שינוי ניכר במצבה. מצבייה-הרוח שלו משתנים בהתאם לתנועות ול"שינויים החלים בה, ובהתאם לגלי הביקורת הצי-בורית שהוא זוכה בה, כמו בעת.

חייב גדות הדלפה דיסקרטית

חייב רייסר מיכתב פיתאומי